

stedkomme nogen som helst Fortræd for nogen af Parterne.

Den højtærede Justitsminister fortjener aabenbart Tak for i sin Tid og ogsaa i Aar at have fremsat dette Lovforslag og for sine Bestræbelser for at faa det gennemført. Men Lovens Betydning beror udelukkende paa, at de handlende Parter benytte Loven i den fulde Udstrækning, hvori den kan benyttes. Indfører man snærende og hindrende Bestemmelser, ville Folk ikke benytte sig af Loven.

Det er meget muligt, at der kunde være adskillige Smaaændringer, som kunde være ønskelige, men lad os se bort derfra. Hvis en lille Ændring som den, jeg omtalte, angaaende Udvidelse af Fristen fra 3 til 6 eller 8 Døgn vandt Ministerens Billigelse, behøvede Lovforslaget af den Grund absolut ikke at komme i Udvalg, og jeg kan ikke tænke mig, at det vilde volde Vanskeligheder i Landstinget at faa Lovforslaget gennemført med den Ændring. Dette henstiller jeg baade til det ærede Flertals og den højtærede Ministers velvillige Overvejelse. Skulde det lykkes at gennemføre en saadan Ændring, vilde det bringe Lovforslaget i langt bedre Harmoni med det virkelige Liv, ude i hvilket Loven jo dog skal virke.

**Justitsministeren (Alberti):** Naar det ærede Medlem for Slagelse (Lange) mente, at 3 Døgns Frist vilde være for kort en Tid, fordi det skulde forstaas saaledes, at Varslet begyndte at løbe allerede fra den Tid, da Voldgiftsmændenes Formand udstedte Indkaldelsen til Mødet, skal jeg sige, at det er selvfølgelig, hvad der ogsaa ligger i selve Ordene, at de 3 Døgns Varsel først begynder at løbe fra den Tid, da den, der bliver indkaldt, faar Varslet, fra den Tid det bliver ham meddelt, naar Sagen skal foretages. Og i saa Tilfælde forekommer det mig, at 3 Døgns Varsel er fuldkommen tilstrækkeligt. Med de nuværende Kommunikationsmidler vil det her i Landet ikke kunne tænkes, at den, der bliver underrettet om, at der 3 Døgn efter skal være et Møde et andet Sted i Landet om Voldgiftshandel, ikke skulde kunne være i Stand til at komme til Stede eller at sørge for, at en anden mødte for ham. Jeg skal i den Henseende overfor det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) fremhæve, at i næsten alle Tilfælde vil Forholdet være det, at det er Køberen, som forlanger Voldgiftssagen optagen, Køberen, som af Sælgeren har faaet et Dyr, han er misfor-

nøjet med og mener har Fejl, saaledes at Sælgeren enten skal tage Dyret tilbage eller give Afslag i Købesummen. Men i alle Tilfælde vil den ene Part, nemlig den, der begærer Voldgiftssag rejst, altsaa i næsten alle Tilfælde Køberen, vide, at der vil blive Voldgiftssag, og kunne forberede sig derpaa, og den anden Part, som ikke ved med Sikkerhed, at der vil blive nogen Voldgiftssag, faar denne rejst i sin egen Jurisdiktion, paa det Sted, hvor han selv bor, og vil saaledes med Lethed være i Stand til at møde eller faa nogen til at møde for sig. Derfor tror jeg, at de 3 Døgns Frist, der findes i Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse, er fuldkommen tilstrækkelig.

Overfor det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) skal jeg sige, at det Spørgsmaal, han rejste om, hvorvidt Formanden skulde være alene om at foretage Forligsmægling, er et Spørgsmaal, jeg har rejst i det andet Ting, og som dér blev prøvet i Udvalget, vistnok ogsaa ved Forhandlingerne i Tinget, men det har vist sig, at det ikke kunde trænge igennem. Og jeg tror ikke, der kan ligge saa stor Vægt paa dette Spørgsmaal, at man af den Grund alene skulde rejse Strid og søge at faa Lovforslaget vist tilbage til Landstinget.

Hvad derimod de andre Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem drog frem, og med Hensyn til hvilke han betegnede Lovforslagets nuværende Affattelse som skadelig, kan jeg slet ikke være enig med ham. Begge Tilfælde vedrøre § 5. Det ene var, at i § 5 hjemles udtrykkelig Ret til at give skriftlig Fremstilling. Det ærede Medlem sagde, det var en Selvfølge, at Parterne havde Ret til at afgive skriftlig Fremstilling, selv om det ikke stod i Loven. Det er dog ikke saa sikkert. Ved en Voldgiftsdomstol maa Voldgiftsmændene, naar der ikke er foreskrevet udtrykkelige formelle Regler, have en ret vid Adgang til at bestemme, hvorledes Formen for Proceduren, Forretningsgangen, skal være, saa det er ikke saa sikkert, at Parterne ville have Ret til at fremkomme med en skriftlig Fremstilling, hvis det ikke udtrykkeligt staaar der, derfor mener jeg, at det er godt, at det staaar der. Jeg tror ikke, at Parterne, fordi det staaar der udtrykkeligt, kunne siges at have faaet Anvisning paa at skulle procedere skriftlig.

Et andet Spørgsmaal var det om Omkostningerne. Der mente det ærede Medlem, at det var i sig selv urigtigt, at Parterne skulde betale Dommerne, men selv om man lod det være, var det ganske